

Parshat Vayeshev
The Turning Point in Sefer Breishit
 Simon Wolf

After the sale of Yosef by the brothers, the Torah digresses to discuss a story about Yehuda and his family (וַיְהִי בְעֵת הַהוּא וַיֵּרַד יְהוּדָה מֵאֶת אָחָיו) before it returns to the narrative regarding Yosef. Those that adhere to the Ramban's principle that the Torah is in chronological order, struggle to place this story where it is found in the Torah.¹ That is because Yehuda could not have been more than three years older than Yosef and in a short period of time Yehuda fathers three children who reach marriageable age and then has a set of twins through Tamar who have their own children before the whole family descends to Mitzrayim.² The Chizkuni, based on Seder Olam Rabba,³ is only able to reconcile this conundrum by suggesting that Yehuda's children married at the age of seven.⁴ Even if one were to suggest that the story is out of order, it would provide challenging though a little more palatable, but then why is the story found here.⁵ Rashi, quoting the Midrash Chazal, denotes that the juxtaposition indicates that Yehuda's demotion (וַיֵּרַד) of his standing within the family was directly correlated with the leadership role that he played in the selling of Yosef which left their father bereaved and inconsolable.⁶

The story of Yehuda and Tamar and the language utilized (כֹּה אֱלֹהֵי אֶשְׁתֵּי אָחִיךָ וַיְבִיחֵם אֱתָהּ וַיְהַרְגֵם זָרַע לְאָחִיךָ) clearly evokes reverberations of the Parsha of Yibum found in Sefer Devarim.⁷ This idea is most developed by the Ramban who speaks of the virtues

of levirate marriage and its application pre-Matan Torah to a broader swath of family members.⁸ Yehuda arranges for his eldest son, Er (עֵר), a marriage to a woman named Tamar. The Torah cryptically states that Er was "evil in the eyes of God, and God killed him."⁹ Yehuda then instructs his second son, Onan (אֹנָן), to perform a levirate marriage with his brother's widow in order to provide an offspring to his deceased brother. Onan accedes to his father's charge to marry his brother's widow, but he refuses to procreate with Tamar because he is unwilling to provide an offspring to his brother. That selfish stance is seen as "evil in the eyes of God and God kills him as well."¹⁰ Yehuda is left in a difficult position since he has already lost two children, seemingly because of their marriage to Tamar, and he is now faced with giving his lone remaining child from his deceased wife to Tamar in order to perform the expected levirate marriage. Because he was afraid that Shayla would suffer the same fate as his brothers with Tamar, Yehuda encourages Tamar to return to her father's house where she should remain a widow until Shayla (שַׁיְלָה) comes of age when it would be appropriate for him to marry Tamar.¹¹ The commentaries disagree as

1 עיין רמב"ן נשא ז,א, בהעלתך ט,א וקרח טז,א...כי על דעתי כל התורה כסדר זולתי במקום אשר יפרש הכתוב ההקדמה והאחור, וגם שם לצורך ענין ולטעם נכון

2 יהודה היה הבן הרביעי של לאה שלפחות נולד ארבע שנים אחרי התחלת עבודת יעקב בשבע השנים השניים. יוסף נולד בסוף שבע השנים השניים לפני התחלת עבודת שש שנים האחרונות של יעקב בבית לבן. יוסף היה בן שבע עשרה שנה כאשר נמכר למצרים וכן שלשים כשעמד לפני פרעה (ולפחות שנתיים לפני זה נאסר בבית הסהר). בזמן הקצר שהוא נולד ליהודה שלשה בנים שהם הגיעו לגיל ההתחננות וגם נולד עוד תאומים מתמר וכאשר ירד משפחת יעקב למצרים (עוד תשע שנים אחרי יוסף עמד לפני פרעה) כבר נולדו לפרץ שני בנים. כל זה אמור להתרחש במקסימום במשך של עשרים ושנים ועל פי הפסוקים אפילו בזמן יותר קצר מזה. ... ולמה הזכיר הכתוב זאת הפרשה במקום הזה? והיה ראוי להיות אחר והמדינים מכרו אותו פרשת יוסף הורד מצרימה, להפריש בין מעשה יוסף בדבר אשת אדוניו, למעשה אחיו. והוצרכתי לפי זה, בעבור שאין מיום שנמכר יוסף עד יום רדת אבותינו במצרים רק כ"ש שנה. והנה נולד און שהוא שני לבני יהודה, וגדל עד שהיה לו זרע, וזה לא ימצא פחות מ"ב שנה, ועוד וירבו הימים, גם הרתה תמר והולידה פרץ והוא בא אל מצרים ויש לו שני בנים... (אבן עזרא בראשית לח,א)

3 ...ונמצא יוסף כשירדו אבותינו למצרים בן ל"ט שנה, ולוי בן מ"ד שנה, נמצא שפירש יוסף מיעקב אביו שלא שימשו כ"ב שנה, בתוך אלו השנים נשא יהודה את בת שוע, שנאמר ויהי בעת ההיא וירד יהודה וגו', וירא שם יהודה וגו' (שם/בראשית/לח), שנה אחת לעיבורו של ער, הגדיל ער ז' שנים ונשא אשה, הרי שמנה, שנה אחת לער, שנה אחת לאון שייבם, שנה אחת לשבי אלמנה בית אביך (שם/בראשית/לח יא), שנה אחת לוירבו הימים ותמת בת שוע (שם/בראשית/לח יב), שנה אחת לעיבורו של פרץ, הגדיל פרץ ז' שנים ונשא אשה, הרי י"ח, שנה אחת לחצרון, שנה אחת לחמול, וחצרון וחמול ירדו עמו למצרים... (סדר עולם רבה פרק ב)

4 וא"ת הרי אין מירידה זו עד שירדו אבותינו למצרים [רק] עשרים ושתיים שנה ואיך יארע שבתוך כך ילדה אשתו של יהודה ער ואון ושלה וכתבי וירבו הימים ותמת בת שוע וגו' ואח"כ נתעברה תמר וילדה פרץ זרע וירדו פרץ ופרץ הוליד את חצרון וחמול קודם שירדו למצרים. תשובה לדבר אין לתמוה על כך שהרי דורות הראשונים היו מולידים לשבע שנים וכן עשו אלו כדאייתא כסדר עולם כיצד שנה אחת עלתה לעיבורו של ער אחרת לאון אחרת לשילה. הגדיל ער ושהה ז' שנים ונשא תמר הרי שמונה שנים משירד יהודה עד ויהי ער רע ומיתתה. שנה תשיעית נשא און ובאותה שנה מת. שנה עשירית עלתה לגידול שילה שנאמר שבי אלמנה בית אביך וגו'. שנת אחת עשרה וירבו הימים שגדל שילה ולא נשאה ויגד לתמר וגו' עד ויבא אליה ותהר לו. שנת שנים עשרה עלתה לעיבור פרץ זרע, ושהה פרץ שבע שנים ונשא אשה הרי תשע עשרה שנה משירד

יהודה. שנת עשרים עלתה לעיבורו של חצרון ושנת עשרים ואחת לעבורו של חמול ובשנת שנים ועשרים נולד חמול וירד הוא וחצרון אחיו עם אבותם למצרים. (חזקוני בראשית לח,א) ... וכאשר המתנה ימים רבים וראתה כי גדל שלה בעיניה, והוא עודנו נער לאביו כי אין לו עשר שנים והיא מתתין לו עוד, אז מהרה תמר ברב תאונה הוליד זרעו הקדש ועשתה המעשה הזה: (רמב"ן בראשית לח,יא)

5 יוסף היה בסביבות שמנה כאשר יעקב חזר לגור עם אביו בארץ כנען שזה מוסיף עוד תשע שנים (9=8-17 עיין הערה 2) שבו יכול הסיפור של יהודה וצאצאיו להתרחש והיה בעת ההיא, ולא היה צריך קרייה למימר אלא ויוסף הורד מצרימה, ומפני מה הסמיך פרשה זו לזו, רבי אלעזר ור' יוחנן, רבי אלעזר אמר כדי לסמוך ירידה לירידה, רבי יוחנן אמר כדי לסמוך הכר להכר, ר"ש בר נחמן אמר כדי לסמוך מעשה תמר למעשה אשתו של פוטיפר, מה זו לשם שמים אף זו לשם שמים, דא"ר יהושע בן לוי רואה היתה באסטרוולוגין שלה שהיא עתידה להעמיד ממנו בן ולא היתה יודעת אם ממנה אם מבתה (בראשית רבה פה,ב) ... והיה בעת ההוא - למה נסמכה פרשה זו לכאן, והפסיק בפרשתו של יוסף, ללמד שהורידוהו אחיו מגדולתו כשראו בצרת אביהם, אמרו אתה אמרת למכרו, אלו אמרת להשיבו היינו שומעים לך: (רש"י בראשית לח,א)

7 כי ישובו אחים יחדו ומת אחד מהם וכן אין לו לא תהיה אשת המת החוצה לאיש זר יבמה יבא עליה וילקחה לו לאשה ויבמה: והיה הבכור אשר תלד יקום על שם אחיו המת ולא ימחה שמו מישראל: ואם לא יחפץ האיש לקחת את יבמתו ועלתה יבמתו השערה אל הזקנים ואמרה מאן יבמי להקים לאחיו שם בישראל לא אבה יבמי: וקראו לו זקני עירו ודברו אליו ועמד ואמר לא חפצתי לקחתה: ונגשה אליו לעיני הזקנים וחקלה נעלו מעל רגלו ויקרה בפניו וענתה ואמרה ככה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית אחיו: (דברים כה,ט)

8 ...אבל הענין סוד גדול מסודות התורה בתולדת האדם, ונכר הוא לעיני רואים אשר נתן להם השם עינים לראות ואזנים לשמוע. והיו החכמים הקדמונים קודם התורה יודעים כי יש תועלת גדולה ביבום האח, והוא הראוי להיות קודם בו ואחריו הקרוב במשפחה, כי כל שארו הקרוב אליו ממשפחתו אשר הוא יורש נחלה יגיע ממנו תועלת: ... (רמב"ן בראשית לח,ח)

9 ויעקב יהודה אשה לער בכורו וישמה תמר: ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יעקב וימתה: ויעקב: (בראשית לח,ז-ז)

10 ויאמר יהודה לאון בן אל-אשת אחיך ויבם אתה ויהקם זרע לאחייך: ויבדע און כי לא לו והיה הזרע והיה אם-בן אל-אשת אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן זרע לאחיו: ויער בעיני יעקב אשר עשה וימת גם-אתו: (בראשית לח,ח-ח)

11 ויאמר יהודה לתמר פלתי שבי אלמנה בית-אביך עד-יגדל שלה בןי כי אמר פן-ימות גם-הוא כאחיו ויתלך תמר ותשב בית אביה: (בראשית לח,יא)

to whether Yehuda's suggestion was sincere¹² or just a ploy from the outset to avoid having Shayla marry Tamar.¹³

There are three main components to the Torah's description of levirate marriage found in Parshat Ki Tetze.¹⁴ 1) The widow of the deceased childless brother may not marry another man without being released (ולא תהיה אשת היתום החופץ לאיש זר); 2) One of the deceased brother's should marry the deceased brother's widow (ולקחה לו לאשה ויבמה); and 3) the most important and the purpose of the other two requirements is that the child born of this levirate marriage will succeed the deceased brother's name in order that his name not be obliterated from Yisrael (והיה הבכור אשר תלד יקום על שם אחיו המת ולא ימחה שמו מישראל). If the surviving brother is unwilling to fulfill these requirements, he has the option to forgo the levirate marriage by performing a public Chalitzah ceremony that denigrates his choice to not sustain his brother's name (וירקה בפניו וענתה ואמרה ככה יעשה לאיש אשר לא ירקה בפניו וענתה וירבה את בית אחיו) and releases his brother's widow to marry as she pleases.

In the story of Yehuda and Tamar, Onan is asked by his father to perform the levirate marriage with his brother's widow. He is willing to marry Tamar (accomplishing requirements 1 and 2), but unwilling to provide offspring to his deceased brother (requirement 3). Unable to face his father's disappointment or go against the mores of society, Onan is unwilling to simply walk away from the situation (Chalitzah). To save face, he therefore provides Tamar with a husband, but in the privacy of his home he wrongs his deceased brother, and maybe Tamar too, by denying him offspring. As a quid pro quo for his refusal to provide his brother a remnant, God takes his life and leaves him childless. When it is Shayla's turn to perform the levirate marriage with Tamar, Yehuda demands of

Tamar that she remain a widow in her father's house (requirement 1). This setup allows him to maintain a pretense of fulfilling his obligations to Tamar without having to take the actual risk of having her marry Shayla (requirement 2 and 3). As noted above, it is not clear what Yehuda's intent was, but in the end a long time elapses and Yehuda never offers Tamar his son Shayla (כי-גדל שלה והוא לא-נתנה לו לאשה). Shayla's name and place of birth might give some indication as to what the Torah thinks of Yehuda's position.¹⁵ He is born in K'ziv (בכזיב) which comes from the root K.Z.V (כזב) which means a falsehood, a lie or fallaciousness. His name Shayla (שלה) means to deceive, mislead or an illusion. Both of these words appear in the story of Elisha and the Isha HaShunamit.¹⁶ When Elisha at first promises her a child, she responds in disbelief, "Do not delude your maidservant (אל תכזב בשפחתי)." After her son passes away, she travels to Elisha and says to him, "did I ask for a child from my master, did I not tell you, do not mislead me (לא תשלה אותי)." Similarly, when Yoav tricks Avner into returning back to Chevron in order to kill him, he takes him aside into the gateway and speaks to him deceptively or under a false pretense (לדבר אתו בגשלי) in order to unsuspectingly entrap him.¹⁹ It is clear from this that the Torah is critical of Yehuda's behavior and that it is charging him with acting deceptively, pushing Tamar away with empty promises and giving a pretense of doing that which is moral and right towards Tamar.

After, Adam and Chava partake of the fruit of the Etz Hada'at (עץ הדעת), God appears to Adam and gently engages him in conversation and asks him his whereabouts.²⁰ Adam responds that he is hiding due to being afraid of God because he was naked. After Adam's admission, God queries, "Who told you that you were naked?" and then God finally poses the pivotal question as to whether Adam had

¹²...והקרב יותר שהוא איחר את נישואין (של שלה) עד שיגדל לפי שחשב שהיתה סיבת מיתתם של עד ואונן שנשא (בהיותם) צעירים לימים על ידי חלאים וחולשה שארעה להם מזה ולא ידע את מסתריהם אשר גלה (ה) יתעלה בלשון שליחו (משה רבינו). (ר' אברהם בן הרמב"ם בראשית לח,יא) \ \ כי אמר - כלומר היה דוחה אותה בקש, שלא היה בדעתו להשיאה לו. כי אמר פן ימות גם הוא כאחיו, כי מוחזקת היא זו שימותו סבו בראשית לח,יא) \ \ כי אמר פן ימות - סבור: מקור משחת הוא זה. והחמיר לומר בתרי זימני הוי חזקה, וכן הלכה גבי סכנה בהחולץ (בבלי יבמות ס"ד:). (ר"ב בכור שור בראשית לח,יא)

¹³ כי אמר וגו' - כלומר דוחה היה אותה בקש, שלא היה בדעתו להשיאה לו: (רש"י בראשית לח,יא) \ \ ויאמר יהודה לתמר וגו' - לאבי אבא ז"ל מה שאמר לה עד יגדל שלה בני דחיה והחלטתו היתה שלא להשיאו כל לה... (ר' אברהם בן הרמב"ם בשם סבו בראשית לח,יא) \ \ כי אמר פן ימות - סבור: מקור משחת הוא זה. והחמיר לומר בתרי זימני הוי חזקה, וכן הלכה גבי סכנה בהחולץ (בבלי יבמות ס"ד:). (ר"ב בכור שור בראשית לח,יא)

¹⁴ השיעור הזה הוא קובץ מדברים וחיידושים ששמעתי מהרבה אנשים ובמויחד המאמר של הרב מרדכי בריאר בספרו פרקי בראשית פרק לו "היודה ותמר"

¹⁵ כל השמות בסופו הם מלאים טעם וירח וכדאי להקדיש שיעור לענין הזה

¹⁶ הדוגמאות האלו הראה לי גיסי הרב מנחם חריש

¹⁷ ויאמר למועד הזה פעת חיה את חבוקת בן ותאמר אל אדני איש האלקים אל תכזב בשפחתי: (מלכים ב, ד, טז)

¹⁸ ותאמר השאלתי בן מאת אדני הלא אמרתי לא תשלה אותי: (מלכים ב, ד, כח)

¹⁹ וישב אבנר חברון ויטהו ויאב אליתוך השער לדבר אתו בשלי וינהו שם החמש וימת בדם עשה-אל אחיו: (שמואל ב, ג, כז) \ \ בשלי - בשגגה שלא הבין אבנר שבלבו להרגו וסרו המקרא ויטוה ויאב בשלי אל תוך השער לדבר אתו: (רש"י שם) \ \ בשלי - ענין שגגה ושכחה כמו על השל (שמואל ב, ו, ז) - ויחר-אף יקוק בעצה וינהו שם האלקים על-השל וימת שם עם ארון האלקים: וכן גם של תשלו (רות ב, טז) - וגם של-תשלו לה מן הצבתיים ועזבתם ולקחה ולא תגרו-בה: (מצודת ציון שם) \ \ וגם של תשלו - שכח תשכחו עשו עצמיכם כאילו אתם שוכחים תרגום של שגגה שלותא וכן על השל, דבר אחר לשון כי ישל זיתך: (רש"י רות ב, טז)

²⁰ ויקרא ויקח אלהים אל האדם ויאמר לו איפה: ויאמר את קלך שמעתי בגן ויאירא פי עירם אגני ואחבא: (בראשית ג, ט, ט)

¹²...והקרב יותר שהוא איחר את נישואין (של שלה) עד שיגדל לפי שחשב שהיתה סיבת מיתתם של עד ואונן שנשא (בהיותם) צעירים לימים על ידי חלאים וחולשה שארעה להם מזה ולא ידע את מסתריהם אשר גלה (ה) יתעלה בלשון שליחו (משה רבינו). (ר' אברהם בן הרמב"ם בראשית לח,יא) \ \ כי אמר - כלומר היה דוחה אותה בקש, שלא היה בדעתו להשיאה לו. כי אמר פן ימות גם הוא כאחיו, כי מוחזקת היא זו שימותו סבו בראשית לח,יא) \ \ כי אמר פן ימות - סבור: מקור משחת הוא זה. והחמיר לומר בתרי זימני הוי חזקה, וכן הלכה גבי סכנה בהחולץ (בבלי יבמות ס"ד:). (ר"ב בכור שור בראשית לח,יא)

¹³ כי אמר וגו' - כלומר דוחה היה אותה בקש, שלא היה בדעתו להשיאה לו: (רש"י בראשית לח,יא) \ \ ויאמר יהודה לתמר וגו' - לאבי אבא ז"ל מה שאמר לה עד יגדל שלה בני דחיה והחלטתו היתה שלא להשיאו כל לה... (ר' אברהם בן הרמב"ם בשם סבו בראשית לח,יא) \ \ כי אמר פן ימות - סבור: מקור משחת הוא זה. והחמיר לומר בתרי זימני הוי חזקה, וכן הלכה גבי סכנה בהחולץ (בבלי יבמות ס"ד:). (ר"ב בכור שור בראשית לח,יא)

¹⁴ השיעור הזה הוא קובץ מדברים וחיידושים ששמעתי מהרבה אנשים ובמויחד המאמר של הרב מרדכי בריאר בספרו פרקי בראשית פרק לו "היודה ותמר"

¹⁵ כל השמות בסופו הם מלאים טעם וירח וכדאי להקדיש שיעור לענין הזה

¹⁶ הדוגמאות האלו הראה לי גיסי הרב מנחם חריש

¹⁷ ויאמר למועד הזה פעת חיה את חבוקת בן ותאמר אל אדני איש האלקים אל תכזב בשפחתי: (מלכים ב, ד, טז)

¹⁸ ותאמר השאלתי בן מאת אדני הלא אמרתי לא תשלה אותי: (מלכים ב, ד, כח)

¹⁹ וישב אבנר חברון ויטהו ויאב אליתוך השער לדבר אתו בשלי וינהו שם החמש וימת בדם עשה-אל אחיו: (שמואל ב, ג, כז) \ \ בשלי - בשגגה שלא הבין אבנר שבלבו להרגו וסרו המקרא ויטוה ויאב בשלי אל תוך השער לדבר אתו: (רש"י שם) \ \ בשלי - ענין שגגה ושכחה כמו על השל (שמואל ב, ו, ז) - ויחר-אף יקוק בעצה וינהו שם האלקים על-השל וימת שם עם ארון האלקים: וכן גם של תשלו (רות ב, טז) - וגם של-תשלו לה מן הצבתיים ועזבתם ולקחה ולא תגרו-בה: (מצודת ציון שם) \ \ וגם של תשלו - שכח תשכחו עשו עצמיכם כאילו אתם שוכחים תרגום של שגגה שלותא וכן על השל, דבר אחר לשון כי ישל זיתך: (רש"י רות ב, טז)

²⁰ ויקרא ויקח אלהים אל האדם ויאמר לו איפה: ויאמר את קלך שמעתי בגן ויאירא פי עירם אגני ואחבא: (בראשית ג, ט, ט)

failed to adhere to God's command not to eat from the tree, "Did you eat from the tree which I forbade you to eat from?"²¹ Surprisingly, Adam does not offer a mea culpa and accept responsibility, but rather instantly responds, "The woman that You gave to be at my side, she gave me from the tree and I ate it," pinning the blame on his wife.²² God repeats the same exercise with the woman and she fares no better when she replies, "The serpent beguiled me and I ate."²³ Rashi notes that Adam's statement displayed his being an ingrate since he assigns the culpability to God by declaring it was the "woman that You gave me" who caused all this disobedience.²⁴

Taking his parent's lead, a similar scenario plays out after Kayin kills his brother Hevel. God asks Kayin as to where his brother Hevel could be found. Shirking any responsibility, Kayin offhandedly responds, "I do not know, am I my brother's keeper?!"²⁵ All of their responses, which evade any personal accountability, lead one to wonder whether each of them was surprised when God informs them of their punishment for what they had done wrong. Moreover, it also makes rectifying the misdeed very difficult since the first step in remediation is admitting that a person has done something wrong. This abdication of personal responsibility will be an acute and recurring issue throughout Sefer Breishit.

Another story which has similarities to the case of Yehuda and Tamar is the incident with Lot and his two daughters. Both involve relationships that in Sefer Vayikra will be explicitly outlawed once the Torah is given, but in Sefer Breishit are justified by dire circumstances and a broader understanding of levirate marriage. In this case, Lot's daughters believe that the whole world has been destroyed and that they and their father are the only human survivors. Based on this false premise, they conclude that the only chance for there to be a future is if they cohabit with their father. They intoxicate their father in order to facilitate this unseemly act. The Gemara commenting on the verse in Hoshea that states, "For the ways of God are just, the righteous will walk in them while the wicked will stumble in them"²⁶ cites the incident of Lot and his daughters as being analogous with this Pasuk.²⁷ The Torah's view of them is distinctly different despite the fact that they engaged in the

same activity and "walked" on the same path. "They [Lot's daughters] who intended for a Mitzva are a manifestation of 'the righteous will walk in them,'" while "he [Lot] who intended for a transgression is an illustration of 'the wicked will stumble in them.'" In implicating Lot, the Gemara ascribes nefarious intent to Lot's behavior. That is despite the fact that he was intoxicated during the whole affair. Even absent the Gemara's incriminations, it would seem that Lot's silence is his undoing. Had he been willing to "justify" (צדקו) their ennobled behavior and take responsibility for that which had transpired then he would have been walking the same path as his daughters. Instead, he silently exits the stage of history under a cloud of incest.

When Rivka gets wind of the fact that Yitzchak would like to bless Eisav, she jumps into action in order to secure the Beracha for Yaakov, who she thinks is the more befitting recipient (see Parshat Vayetze – Running from Confrontation). Yaakov is circumspect about his mother's plan because he has smooth skin whereas his brother Eisav is hairy.²⁸ This difference could easily be discerned by his father's heightened sense of touch (see Parshat Toldot – A Heightened Sense of Blessing) and that would cause the whole scheme to be uncovered.²⁹

What is so shocking about the story is the reason that Yaakov professes his hesitancy in undertaking his mother's plan. He confides to his mother that he is afraid of being discovered by his father as a deceiver which will result in his father cursing him rather than blessing him (וְהִיִּיתִי בְעֵינָיו כְּמַתְעִתֶּע וְהִבְאֵתִי). Rivka allays Yaakov's fears by telling him that "my son, your curse is upon me (עָלַי קָלְלָה וְלֹא בִרְכָה)." This reassurance suffices to entice Yaakov into implementing Rivka's plan. While this interaction highlights Rivka's fortitude, it does not necessarily reflect positively on Yaakov. Firstly, it is interesting to note that Yaakov's nervousness with regards to his mother's strategy revolves around his being caught rather than with the methodology being employed. He does not express any moral reticence, but rather simply the fear of being exposed which would tarnish his image and land him with a curse. Moreover, what finally convinces Yaakov to carry through with the plan is his mother's acceptance of responsibility for any negative outcome. It seems that he is willing to engage in

²¹ וַיֹּאמֶר מִי הִגִּיד לְךָ כִּי עֵרַם אֶתֶּה הַמֶּן הַעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לִבְלֹתִי אֲכַל מִמֶּנּוּ אֲכַלְתָּ: (בראשית ג, יא)

²² וַיֹּאמֶר הָאָדָם הָאֵשָׁה אֲשֶׁר נָתַתָּה עִמָּדִי הִיא נָתְנָה לִּי מִן הָעֵץ וְאֲכַלְתִּי: (בראשית ג, יב)
²³ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לְאֵשָׁה מַה זֹאת עָשִׂיתְּ וַתֹּאמֶר הָאֵשָׁה הִנְחַשׁ הִשִּׁיאֵנִי וְאֲכַלְתִּי: (בראשית ג, יג)

²⁴ אֲשֶׁר נָתַת עִמָּדִי - כִּאֲנִי כִפַּר בַּטּוֹבָה: (רש"י בראשית ג, יב)
²⁵ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים אֵלֶיךָ אֲחִיךָ וַיֹּאמֶר לֹא יָדַעְתִּי הַשְּׂמֵר אֲחִי אֲנִי: וַיֹּאמֶר מַה עָשִׂיתְּ קוּל דְּמִי אֲחִיךָ צַעֲקִים אֲלַי מִן הָאָדָמָה: (בראשית ד, ט-י)

²⁶ מִי חָסֵם יָבֵן אֶלֶה נְבוֹן וְיִדְעֵם כִּי יִשְׁרָיִם דְּרַכֵּי יְהוָה וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָּם וּפְשָׁעִים יִגְשְׁלוּ בָּם: (הושע יד, י)

²⁷ אִמֵּר רַבָּה בַּר בַּר חֲנָה אִמֵּר רַבִּי יוֹחָנָן, מַאי דְכַתִּיב: כִּי יִשְׁרָיִם דְּרַכֵּי ה' וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָּם וּפְשָׁעִים יִגְשְׁלוּ בָּם... אֲלֵא מִשַׁל לְלוֹט וּשְׁתֵּי בְנוֹתָיו, הֵן שְׁנַתְכוּנוּ לְשֵׁם מִצְוָה - צַדִּיקִים וּפְשָׁעִים יִגְשְׁלוּ בָּם: (בראשית כז, יא)

יִלְכוּ בָּם, הוּא שְׁנַתְכוּנוּ לְשֵׁם עֵבִירָה - וּפְשָׁעִים יִגְשְׁלוּ בָּם וְדַלְמָא הוּא נְמִי לְשֵׁם מִצְוָה הוּא מְכוּיָן! א"ר יוֹחָנָן, כֹּל הַפְּסוּק הַזֶּה לְשֵׁם עֵבִירָה נֹאמַר: וְיִשָּׂא לֹט - וְתִשָּׂא אֶת אֲדָנִי אֶת עֵבִירָה, אֶת עֵינָיו - וַיֹּאמֶר שְׂמִשּׁוֹן [נוגו'] אוֹתָהּ קָח לִי כִּי הִיא יִשְׂרָה בְּעֵינָי, יִרָא - וְיִרָא אוֹתָהּ שֶׁכֵּם בֶּן חֲמוּר, אֶת כָּל כֹּכַר הִירְדָן - כִּי בַעַד אִשָּׁה זוֹנָה עַד כֹּכַר לֶחֶם, כִּי כֹלָה מִשְׁקָה - אֵלֶכָה אַחֲרֵי מֵאֵהָבִי נוֹתְנִי לְחַמִּי וּמִימֵי צַמְרִי וּפְשֵׁתֵי שִׁמְנֵי וּשְׁקוּיֵי. וְהָא מִינֵם אֵינִי! תִּנְא מִשּׁוּם רַבִּי יוֹסִי בַר רַבִּי חוּנִי: לְמָה נִקְוֵד עַל וִי"ו שְׁבֻקוּמָה שֶׁל בְּכִירָה? לֹמַר לָךְ, שְׁבֻשְׁכָבָה לֹא יִדַע אֲבֵל בְּקוּמָה יִדַע. וּמַאי ה"ל לְמַעַבְדָּ? מַאי דְהוּא הוּוּ! נִפְקָא מִינָה - דְּלַפְנֵי אַחֲרִינָא לֹא אֵיבַעֵי לִיהָ לְמִישְׁתִּי. (הוריות י')

²⁸ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל רַבְקָה אִמּוֹ הֵן עָשִׂיתִי אִישׁ שְׂעֵר וְאֲנִי אִישׁ חָלֵק: (בראשית כז, יא)
²⁹ אוֹלֵי יִמְשִׁי אָבִי וְהִיִּיתִי בְּעֵינָיו כְּמַתְעִתֶּע וְהִבְאֵתִי עָלַי קָלְלָה וְלֹא בִרְכָה: (כז, יב)

deceit as long as he does not have to bear the weight of the possible consequences. If he believes his behavior is warranted, then he should be willing to accept the ramifications of his actions; if he thinks such an approach is unacceptable, then his mother's pledge to suffer the repercussions should have been of no import.

In the end, Yaakov, who is the main beneficiary of the deceit, is freed of any responsibility for his actions and that is what convinces him to become an accomplice to the duplicity. This privilege without responsibility attitude will continue to accompany Yaakov and unfortunately, clearly indicating God's displeasure with this type of behavior, Yaakov will suffer the reverberations of this act of deceit for many years.

It is important to take note of some key words that appear in the story of Yaakov's duping of his father because they will reappear numerous times to remind the reader of the causal relationship between the events that transpire. The first is that Yaakov utilizes a goat (גְּדֵי עֵזִים) to trick his father and that is what helps him to elude detection by his father (וְלֹא הִכִּירוֹ). In addition, Yitzchak terms Yaakov's stealing of the blessings as cunning or deceit (בְּמַרְמָה). A short time later Yaakov finds himself in the house of Lavan being swindled and having his true love Rachel being exchanged for Leah after seven years of working. He then charges Lavan, "How could you do this to me, did I not work for you for Rachel, why did you deceive me (וְלֹמָה רַמִּיתָנִי)?" While Yaakov may not hear it, the wording clearly evokes the Mirra (מִרְמָה) perpetrated by Yaakov on his father where he switched himself for Eisav. Moreover, Lavan's answer is reminiscent of a page out of Yaakov's book when he denies any responsibility for the fraud by attributing the subterfuge to the local practices that restrict marrying off the younger sister before the older one.

This trend of Yaakov evading responsibility continues to make appearances in Parshat Vayetze. The first instance is when Rachel begs him to provide her with a child. Yaakov answers her harshly, and maybe correctly, that "Am I in place of God, Who has withheld from you offspring (הֲתַחַת הַיְהוָה אֲנִי עֹשֶׂה אֶתְכֶם בְּעֵלְיָם)?" The response denies Yaakov's duty as a husband to do whatever is in his power to grant his wife her God-given right to a child and to share in the burden of her pain. Later, at the end of the Parsha, during the showdown between Yaakov and Lavan at Har HaGilad, Lavan accuses Yaakov of making off with his gods. Yaakov in professing his innocence with

regards to the theft declares, "Whoever is found in possession of your gods will not live; in front of our brothers identify (הִכָּר לְךָ) what is yours with me and take it..." The work Haker (הִכָּר) is familiar because it is the verb used to describe Yitzchak's inability to discern the ruse being played on him. Here too, unbeknownst to Yaakov, he is being dragged into making a declaration against his wife who without his knowledge absconded with her father's Gods. In addition, Yaakov's declaration once again pins the responsibility on the person who committed the crime rather than also on himself as the leader of his family.

In the beginning of this week's Parsha, the brothers can no longer tolerate Yosef and they decide to rid themselves of the problem. As the Torah testifies, Reuven tries to intercede to rescue Yosef, but is unsuccessful. It is interesting to note Reuven's reaction to finding Yosef missing which brings to mind Yaakov in his father's house. Upon his discovering the pit where Yosef was thrown by the brothers empty, Reuven rents his clothing and declares, "the child is gone, and, I, where shall I go (הַיֶּלֶד אֵינּוּ וְאֲנִי אֲנִי אֶנִּי-בָבָא)?" Reuven is not worried about his father or Yosef, but rather about his standing as the eldest brother. On top this, Yehuda's suggestion to his brothers that they not kill Yosef, but rather sell him as a slave also reflects this same mentality. By not killing their brother, Yehuda frees himself and his brothers of the burden of having committed fratricide. What Yehuda does not acknowledge is that Torah's punishment for kidnapping and selling an individual is the same as the punishment for murder.³⁰ They both receive the death penalty. While murder obviously involves more depravity and is irreversible, the Torah still views the severity of the transgressions on par. Here too, Yehuda is attempting to perpetuate a deception and get his way without having to feel the guilt or responsibility of his actions. Lastly, the brothers deceive their father using the blood of a goat (וַיִּשְׁחֹטוּ שְׂעִיר עֵזִים וַיִּטְבְּלוּ אֶת-הַכֶּתֶנֶת בַּדָּם) and they ask Yaakov to identify the cloak of his son Yosef (הִכָּר-נָא הַכֶּתֶנֶת בְּנֵךְ הוּא אִם-לֹא) and he does recognize (וַיִּכְיָרָה). This perpetual shirking of responsibility is now permeating the next generation and Yaakov's children are now deceiving him in the same way that he misled his father.

Yehuda never anticipated or certainly underestimated his father's reaction to the loss of Yosef. None of Yaakov's children or grandchildren are able to console Yaakov and it has cast a pall over the family. This leads into the next story about Yehuda (וַיֵּרֶד יְהוּדָה מֵאֶת אָחִיו) as discussed above,

³⁰ כי ימצא איש גנב נפש מאחיו מבני ישראל והתעמר בו ומכרו וימת הגנב ההוא ובערת הרע מקרבך: (דברים כד, ז)

but this time the outcome will be different and change the trajectory of Sefer Breishit.

Yehuda is left with one child who he is reluctant to allow Tamar to marry. In many ways, it simulates his father's predicament and mourning over losing Yosef. Though, the most important factor in the story is Yehuda's attempt to continue this cycle of privilege without responsibility. In order to save face and pretend that he is adhering to time honored practice of levirate marriage, Yehuda sends Tamar, the poor widow, home to await Shayla being ready to marry her. What Tamar quickly realizes is that Yehuda has no intention of ever letting her marry Shayla, but he is unwilling to release her from the tether of the levirate marriage. To free Tamar, Yehuda would have to publicly acknowledge his unwillingness to allow Shayla to marry Tamar and suffer the consequences of the public humiliation and denigration associated with the Chalitz ceremony that would free her. It is much more convenient to present the pretense of purporting to accomplish the levirate marriage by demanding that Tamar remain a widow in waiting (requirement 3) while denying her the ability to marry and allowing his deceased son to have a remnant (requirements 1 and 2). Tamar is determined to change her predicament and she acts out of desperation to rectify the situation. The key to her plan was entrapping Yehuda and then having him declare her culpable for adultery because of her tether to Shayla. Tamar successfully executes on her daring strategy when she seduces Yehuda to sleep with her and takes his personal objects as collateral (עֶרְבוֹן) for the payment of the harlotry which was to be a goat (גְּדִי-עֲזִים). After three months, word gets out that Tamar is pregnant and Yehuda declares, probably much to his relief, that she is deserving of death for her adultery (since she is married or tethered to Shayla). Tamar then sends to Yehuda his personal objects and says that I am pregnant from this individual – do you recognize his effects (הֲכִרָה-נָא לְמִי הַחֲתָמָה וְהַפְתִּילִים וְהַמָּטָה הָאֵלֶּה)? Yehuda is now entrapped in the same way that he deceived his father. In his attempt to rid himself of Tamar, Tamar successfully gets Yehuda to declare her married (זָנְתָה תָמַר כָּלִתְךָ וְגַם הֵינָה הָרָה לְזַנוּגִים וַיֹּאמֶר (יְהוּדָה הוֹצִיאָהּ וַתִּשְׂרַף) which is the requirement of the widow to await the deceased brother's hand in marriage. But if she can be prosecuted for being

married, where is her husband? By staying in the family and actually engaging Yehuda (the source of her pregnancy), Tamar demonstrates her loyalty to the levirate marriage and forces Yehuda to recognize his duplicity of tethering Tamar without offering her Shayla. He was saving his personal standing at Tamar's expense – taking privilege without responsibility. Yehuda at that moment takes full responsibility (וַיִּכָּר יְהוּדָה) when he blurts out, "She is more righteous than I (צְדִיקָה מִמֶּנִּי)" and more importantly acknowledges his shirking of his duties to Tamar when he clearly states "for I did not give her to my son Shayla (כִּי-עַל-כֵּן לֹא-נָתַתִּיהָ לְשָׂלָה בְנִי)".³¹

Tamar successfully engineers a major change in the family which is the pivotal turning point in Sefer Breishit. Yehuda's acceptance of responsibility breaks the cycle of deceit and duplicity and plants the seeds for the reconciliation and eventual salvation of the family. The first glimpse we get of that is in next week's Parsha, when the brothers are forced to bring Binyamin down to Egypt. Yaakov is reluctant to agree to that condition and rebuffs Reuven's efforts to convince him otherwise. Yehuda finally wins Yaakov's acquiescence with the following commitment that was taught to him by Tamar: "I myself will be surety for him (אֲנֹכִי אֶעֱרָבֵנוּ); you may hold me responsible: if I do not bring him back to you and set him before you, I shall stand guilty before you forever" – personal responsibility!³² This all comes to head at the end of next week's Parsha when Yosef's goblet is found in Binyamin's sack and Yehuda takes full responsibility for the misdeed (in contrast to Yaakov with Lavan) which eventually leads to his speech before Yosef in Parshat Vayigash that brings about the reunification of the family.

The story of Tamar and Yehuda is found here, right after the sale of Yosef, because it is the turning point in Sefer Breishit. It is the cure to the recurring deception and lack of accountability. It shows the power of one poor widow to change the course of history and it is an important reminder for us that with all privilege comes responsibility. Personal accountability and responsibility is the hallmark of great people and the essential character of leaders.

Shabbat Shalom and Chanuka Sameach

³¹ כדאי להזכיר ולציין דוד המלך מצאצאיו של יהודה במסגרת הזאת שג"כ לקח אחריות על חטא בת שבע והציל את מלכותו לעומת שאול שסירב להודות על חטאיו ואבד את מלכותו

³² אֲנֹכִי אֶעֱרָבֵנוּ מִיָּדִי תִבְקָשׁוּנִי אִם לֹא הִבִּיאֹתִיו אֵלַיךְ וְהִצַּגְתִּי לְפָנֶיךָ וְחָטַאתִי לָךְ כָּל הַיָּמִים: (בראשית מג, ט)